

РЕШЕНИЕ

№ 7211

гр. София, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в публично заседание на 06.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **6450** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано е по жалба на С. Р. М. от [населено място], [улица], вх.А, ет.5, ап.9 против отказ, обективиран в писмо изх. №7252/14.06.2023 г. на Директор на дирекция „Паркиране и мобилност“, с който отказ не е предоставено право на локално платено паркиране на лицето. В жалбата се сочи, че оспореният отказ е постановен в противоречие с материалноправните норми и при допуснати съществени процесуални нарушения, поради което и се претендира неговата отмяна. Според оспорващата към заявлението са приложени всички необходими документи, изискуеми съгласно наредбата. Твърди се, че жалбоподателят е ползвател на недвижим имот, апартамент №9 на [улица], вх.А в [населено място], на който и е регистриран. Имота е предоставен чрез договор за наем от 12.05.2023 г. и Споразумение от 05.06.2023 г., където изрично е уговорено, че жилищния имот ще се ползва от М. за жилищни нужди по смисъла на чл.71 и чл.72 от НОДТСО. Посочено е, че този адрес е вписан като постоянен адрес на С. М.. Релевират се доводи, че ответника е излязъл извън обхвата на правомощията си и пределите на материално-правната си компетентност по чл.77 от НОДТСО. Сочи се, че отказът е издаден и в противоречие с чл.13 от АПК. Моли, да се отмени отказа и да се върне преписката на административния орган със задължителни указания за прилагането на закона. Претендира се сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

В с.з. оспорващият не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директор на дирекция „Паркиране и мобилност“ в ЦГМ ЕАД [населено

място], се представлява от адв. М. Г. – САК, която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Моли, за потвърждаване на обжалвания АА. Претендира присъждане на разноски и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е инициирано със заявление с вх. № ВС 207087/05.06.2023 г., подадено от С. Р. М. за издаване на винетен стикер за локално платено паркиране на пътно превозно средство (ППС). Към него са приложени свидетелство за регистрация на ППС, регистрационен талон на ППС; свидетелство за управление на ППС; договор за наем и споразумение; удостоверение за техническа изправност на ППС и заповед на работодателя.

На 12.05.2023 г., е сключен между В. П. Ц. и О. Б. Ц. в качеството си на „наемодател“ и „СВП Консулт“ ЕООД, представлявано от управителя С. Р. М. – „наемател“, договор за наем на апартамент №9, находящ се в [населено място], р-н Л., [улица], вх.А, ет.5. Срокът на договора е до 30.06.2025 г.

Между същите страни на същата дата е сключено и Споразумение, в което е посочено, че Г. И. М. има заявен и ползва постоянен адрес в [населено място], [улица], вх.А, ет.5, ап.9 от м. октомври 2014, а С. М. е на същия постоянен адрес от м. юни 2016 г.

Със Споразумение от дата 05.06.2023 г., страните потвърждават, че Г. и С. М. могат да ползват имота с посочения по-горе адрес за жилищни нужди по смисъла на чл.71 и чл.72 от НОДТСО.

С писмо с изх. №7252/14.06.2023 г., ответника е отказал на С. Р. М. право на локално платено паркиране. В мотивната си част се е позовал на разпоредбата на чл.71 и чл.72 от НОДТСО, като е приел, че според приложения договор за наем в чл.1, т.2 е посочено, че имотът ще се използва от наемателя като място за съхранение на документи за нуждите на своята дейност, т.е. имотът не се използва за жилищни нужди.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта, тъй като именно тя е подала заявлението за издаване на винетен стикер за локално платено паркиране и е в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, за което са представени надлежни доказателства. Жалбата е насочена срещу годен за оспорване административен акт – отказ за издаване на такъв. Волеизявлението за издаване на документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права е административен акт по чл. 21, ал. 3 от АПК. Отказът за издаването на документ от значение за упражняване на права, какъвто е процесният е приравнен на индивидуален административен акт.

Разгледана по същество е основателна.

По съответствие с процесуалния закон.

Оспореният акт е издаден от компетентният орган, в кръга на неговите правомощия,

съгласно предвижданията на чл. 78 НОДТСО, съгласно която разпоредба винетните стикери за платено локално паркиране се издават, активират, анулират и контролират от общинското дружество "Център за градска мобилност" ЕАД по ред и при условия, определени със заповед на кмета на Столична община. В случая действащата към датата на издаване на отказа е заповед №РД-09-15/14.03.2022 г. на Изпълнителният директор на „Центъра за градска мобилност“ ЕАД, който е и органа, овластен, както от посочената Наредба, така и от кмета на СО със Заповед ССОА21-РД95-577/26.11.2021 г. да издава, активира, анулира и контролира винетните стикери за платено локално паркиране и който е възложил тези свои правомощия на Директора на дирекция „Паркиране и мобилност“. В този смисъл, актът е издаден от компетентен орган. Издаден е в предписаната писмената форма, макар за формата на постановен отказ, да няма изрично изискване, то важат общите правила на АПК. В актът се съдържат фактическите и правни основания за постановения отказ за издаване на винетния стикер. Не се доказва наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Писмото е издадено при липсата на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК и да обуславят отмяната му. Настоящият съдебен състав поддържа мнението, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

По съответствие с материалния закон.

Преценката на законосъобразността на отказ на административния орган за издаване на документ се свежда до това дали са налице материално-правните предпоставки за неговото издаване, като административният орган действа при условията на обвързана компетентност. Единствената материално-правна предпоставка, която определя основателността на искането за издаване на винетния стикер за платено локално паркиране в зелена зона в процесния казус, е дали са налице предпоставките за това, посочени в чл. 71 и чл. 72 НОДТСО.

Съгласно посочените разпоредби от НОДТСО, на улици, булеварди и площади - общинска собственост и други части от пътната инфраструктура, както и други терени - общинска собственост, с въведен режим на почасово платено паркиране, кметът на Столична община със заповед въвежда режим на локално платено паркиране на ППС, чийто ползватели са от домакинството (по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ДОПК) на собственици или наематели на обособени жилищни имоти, попадащи в зоните за почасово платено паркиране, и са с постоянен адрес, идентичен с адреса на жилищния имот. Правото по чл. 71 се предоставя на физически лица, които управляват ППС по силата на право на собственост, или на правно основание, различно от правото на собственост, и са с постоянен адрес, идентичен с адреса на обособения жилищен имот, който използват за жилищни нужди. Лицата по чл. 71 и чл. 72 имат право да паркират ППС в границите на конкретна подзона, от зоните за почасово платено паркиране, в която попада адресът на обособения жилищен имот. Правото на локално платено паркиране се установява с винетен стикер, залепен на предното стъкло на превозното средство и издаден от изпълнителният директор на „Центъра за градска мобилност“ ЕАД по подадено от заинтересованото лице заявление.

В процесния случай безспорно се доказва, че жалбоподателят е подал заявление, към

което е приложил необходимите документи, от които се установява, че същия ползва МПС по силата на Заповед за предоставяне на служебен автомобил. Зоната, за която е заявил издаването на стикера е зелена зона, подзона 27. Безспорно е, че посочения имот се ползва по силата на договор за наем с трето лице. Т.е. налице са три от предпоставките за издаване на винетния стикер за платено локално паркиране в зелена зона. Спорен е въпросът относно това дали имота, за който е заявено издаването на винетния стикер, представлява жилищен имот. Органът е приел, че отговорът на този въпрос е отрицателен. Съдът намира, че този извод на ответника не е правилен и несъответства на установеното по делото. Това е така, тъй като от събраните по делото доказателства се установява, че имота на [улица], вх.А, ет.5, ап. 9 освен като офис на дружеството „СВП КОНСУЛТ“ ЕООД с управител С. М., се ползва и за задоволяване на жилищните нужди на жалбоподателката и съпруга ѝ. Това се установява от събраните по делото писмени доказателства, а именно Споразумение от 05.06.2023 г., подписано между наемодателя В. П. Ц. и „СВП Консулт“ ЕООД. Видно е от същото, че Г. М. има заявен и ползва постоянен адрес „Кораб планина“ № 54, вх.А, ет.5, ап. 9 от м. октомври 2014 г., а С. М. от юни 2016 г. В чл.1 от Споразумението е посочено, че С. Р. М. и Г. И. М. могат да ползват имота за жилищни нужди по смисъла на чл.71 и чл.72 от НОДТСО. Безспорно е, че жалбоподателката използва процесния имот за своите жилищни нужди, още повече, че самият ответник е насочил кореспонденцията си към М. именно на този адрес на [улица].

Изводът на ответния орган е базиран единствено на чл.1, ал.2 от Договора за наем, в който е записано, че „наетият имот ще бъде ползван от НАЕМАТЕЛЯ като място за съхранение на документи за нуждите на своята дейност“. Този извод обаче е едностранен и се оборва от събраните по делото писмени доказателства, които бяха анализирани по-горе. Освен това, няма никаква законова пречка, един имот да е регистриран и да се използва като офис, а същевременно в същия имот, ползващия го да живее, т.е. да го използва едновременно за жилищни и служебни нужди.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че процесният отказ е постановен в противоречие с материалноправните норми, тъй като са били налице всички изискуеми предпоставки за издаване на заявления винетен стикер за платено локално паркиране в зелена зона, за посочения адрес, в подзона 27. Като не е съобразил това и е отказал издаването на стикера, ответния орган е постановил незаконосъобразен административен акт.

С оглед на изложеното и като провери оспорения акт на основание чл.168 от АПК, съдът в настоящия състав намира, че оспорения отказ следва да бъде отменен, а делото върнато като преписка на ответника за издаване на винетен стикер за платено локално паркиране за посочения адрес.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 10,00 лв. за платена ДТ и заплатено адвокатско възнаграждение. Претендира се адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева. По делото е направено възражение за прекомерност на същото от страна на процесуалния представител на ответника. Съгл. чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, „за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв“, т.е. определеното възнаграждение не е прекомерно и същото следва да бъде присъдено изцяло на жалбоподателката.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АССГ, III отделение, 3-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ отказ, обективиран в писмо, изх. №7252/14.06.2023 г. на Директор на дирекция „Паркиране и мобилност“ в „Център за градска мобилност“ ЕАД [населено място] по заявление, подадено от С. Р. М., с ЕГН [ЕГН] от [населено място].

ВРЪЩА делото като преписката на Директор на дирекция „Паркиране и мобилност“ в „Център за градска мобилност“ ЕАД [населено място], за ново произнасяне съобразно дадените в мотивите към решението указания по тълкуването и прилагането на закона, в 14-ДНЕВЕН СРОК от влизането на решението в сила.

ОСЪЖДА „Център за градска мобилност“ ЕАД **ДА ЗАПЛАТИ** на С. Р. М., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] сумата от 1010,00 /Хиляда и десет/ лв. направени по делото разноси.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: